

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

Recoverable Signature

X 10-00-6/23/25.08.2023

Signed by: Sofiya Samuilova Sokolova

На Ваш № 216 ДД/ 24.07.2023 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

от
ДОЦ. Д-Р АТАНАС СЛАВОВ - МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО
по
КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 13/2023 г.

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 24 юли 2023 г. в качеството ми на министър на правосъдието съм конституиран като заинтересована страна по конституционно дело № 13/2023 г., образувано на 14 юли 2023 г. по искане на 49 народни представители от 49-ото Народно събрание за установяване на противоконституционност на „Решението на Народното събрание от 07.07.2023 г., обнародвано в ДВ брой 60/14.07.2023 г., с което не е прието предложението за произвеждане на национален референдум с въпрос: „Съгласни ли сте българският лев да бъде единствена официална валута в България до 2043 година?“, внесено по предложение на Инициативен комитет на 7 април 2023 г. и за установяване на съответствие на така поставения въпрос: „Съгласни ли сте българският лев да бъде единствена официална валута в България до 2043 година?“ на Конституцията, на

„ограниченията по чл. 9, ал. 2, ал. 3 и ал. 4 ЗПУГДВМС, както и на Договора за функциониране на ЕС и чл. 140 от него“.

В Държавен вестник, бр. 60 от 2023 г., решението на Народното събрание, прието на 07.07.2023 г., е обнародвано със заглавие: „Решение по Предложение за произвеждане на национален референдум, внесено от Инициативен комитет на 7 април 2023 г.“.

1. Вносителите твърдят, че предложението на Инициативния комитет за произвеждане на национален референдум е било разпределено от председателя на Народното събрание на няколко парламентарни комисии, като Комисията по правни въпроси е било определена за водеща, вместо на ресорната Комисия за прякото участие на гражданите и взаимодействието с гражданското общество, с което е бил нарушен Правилникът за организацията и дейността на Народното събрание (ПОДНС) (обн., ДВ, бр. 39 от 2023 г.). Във връзка с това изразявам следните съображения:

Правомощията на Комисията за прякото участие на гражданите и взаимодействието с гражданското общество са уредени в чл. 23 ПОДНС, като съгласно чл. 23, ал. 1, т. 1 тя „дава становища по предложенията за референдуми и граждански инициативи по Закона за пряко участие на гражданите в държавната власт и местното самоуправление, както и петиции по чл. 45 от Конституцията“, като никъде в цитирания текст не се съдържа задължение комисията да бъде определяна като водеща в случаите, когато предложение за произвеждане на национален референдум е разпределено на няколко комисии, какъвто е настоящият случай.

Според константната практика на Конституционния съд спазването или нарушаването на нормите на ПОДНС не попада в обхвата на контрола за конституционност, упражняван от КС. Съображенията, изложени в Решение № 3 от 1995 г. по к.д. № 6 от 1995 г., са следните:

„Съгласно чл. 73 от Конституцията организацията и дейността на Народното събрание се осъществяват въз основа на Конституцията и на правилник, приет от него. Правилникът се приема от законодателния орган на основание на тази конституционна норма, но това не го прави част от нея, нейно продължение. Обстоятелството, че чл. 73 от Конституцията предвижда изрично неговото създаване, не му придава конституционен характер. Разпоредбите на правилника не стават и не са конституционни норми.

Правилникът за организацията и дейността на Народното събрание както по своето предметно съдържание и предназначение, така и по процедурата на приемането му не стои на едно равнище с основния закон - Конституцията. Правният анализ показва, че той е акт с висок юридически ранг, но не и конституционен. Господстващото разбиране в теорията е също, че нормативни актове от типа на разглеждания правилник не притежават конституционна юридическа сила.

Конституционният съд е имал възможността да се произнесе, че преценката за конституционност съгласно с разпоредбата на чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията трябва да бъде дадена единствено с оглед на това, дали са нарушени

конституционни разпоредби, а не други нормативни актове, въвеждащи допълнителни изисквания или процедури - решение по к. д. № 17 от 1991 г. (ДВ, бр. 4 от 1992 г.). Съдът не намира основание да изостави това свое разбиране. Разпоредбата на чл. 5, ал. 1, т. 2 ПОДНС, както и която да било друга разпоредба на този правилник, не представлява конституционна норма. Нарушаването им не води до противоконституционност. Ето защо твърдените в искането нарушения на Правилника за организацията и дейността на Народното събрание са без значение за решаването на настоящото дело и затова Конституционният съд не се спира конкретно на тях и не обсъжда в решението си дали тези правила са били нарушени.“

В същия смисъл е и съдържачото се в Решение № 7 от 1998 г. по к.д. № 5 от 1998 г.: „Преценката за конституционност съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията трябва да бъде направена единствено с оглед на това, дали са нарушени конституционни разпоредби, а не разпоредби на други правни актове, въвеждащи допълнителни изисквания или процедури (решение по к. д. № 17 от 1991 г.). Правилникът за организацията и дейността на Народното събрание (ПОДНС) подлежи на контрол за конституционност. Неспазването му не може да бъде приравнено с нарушаване на Конституцията (определение от 2.VII.1992 г. по к. д. № 13 от 1992 г., решения по к. д. № 6 от 1995 г. и по к. д. № 2 от 1998 г.). Поради това твърдените в искането нарушения на ПОДНС са без значение за решаване на настоящото дело и Конституционният съд не обсъжда дали тези правила са били нарушени.“

В Решение № 9 от 2021 г. по к. д. № 9 от 2021 г. Конституционният съд приема, че: „Законодателният процес е уреден в чл. 87 и чл. 88, ал. 1 от Конституцията. В конкретния случай от документите, които са публични и достъпни на официалната страница на парламента в интернет, включително и стенографските протоколи на 45-то Народно събрание, е видно, че конституционната процедура е спазена и няма нарушение на разпоредба от Основния закон. Евентуални нарушения на Правилника за организацията на дейността на Народното събрание сами по себе си не могат да се разглеждат като нарушения на Конституцията.

По поставените въпроси Конституционният съд има богата и последователна практика, намираща обобщен израз в мотивите на Решение № 15/2020 г. по к. д. № 4/2020 г.: „евентуално нарушаване на процедурни правила, непредвидени в Конституцията, а в Правилника за организацията и дейността на Народното събрание (ПОДНС), не водят до нарушаване на Основния закон. Разпоредбите в ПОДНС не са с ранг на конституционна норма и нарушаването им не може да обоснове противоконституционност на закона. Обстоятелството, че ПОДНС също подлежи на контрол за конституционност показва, че неспазването му не може да бъде приравнено с нарушаване на Конституцията. ...Преценката за конституционност по реда на чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията може да бъде направена единствено с оглед на това дали са нарушени конституционни разпоредби, а не и ПОДНС, който няма ранга на Основния закон. В този смисъл е и трайната практика на Конституционния съд (Решение № 3 от 1991 г. по к. д. № 17/1991 г., Решение № 3 от 1992 г. по к. д. № 30/1991 г., Решение № 3 от 1995 г. по к. д. №

6/1995 г., Решение № 5 от 1998 г. по к. д. № 2/1998 г., Решение № 7 от 1998 г. по к. д. № 5/1998 г., Решение № 1 от 1999 г. по к. д. № 34/1998 г., Решение № 11 от 2000 г. по к. д. № 13/2000 г., Решение № 14 от 2001 г. по к. д. № 7/2001 г., Решение № 4 от 2002 г. по к. д. № 14/2002 г., Решение № 3 от 2010 г. по к. д. № 18/2009 г., Решение № 4 от 2018 г. по к. д. № 14/2017 г.)“.

Следователно, разпределянето на предложението за произвеждане на национален референдум на няколко комисии, от които за водеща е определена Комисията по правни въпроси, не представлява неспазване на ПОДНС и не би могло да обоснове противоконституционност на разглеждания акт на Народното събрание.

2. Вносителите твърдят, че решението е прието в нарушение на чл. 10, ал. 1 и 2 и на чл. 13, ал. 8 Закона за пряко участие на гражданите в държавната власт и местното самоуправление (ЗПУГДВМС), както и при липса на мотиви на проекта на решение, изготвен от Комисията по правни въпроси, и липса на мотиви на решението на Народното събрание. Изложено е и разбирането, че предвид разпоредбата на чл. 84 от Конституцията Народното събрание „няма правомощия да се произнася по въпроси, от изключителната компетентност на Конституционния съд“, поради което „с процесното решение е произведен един невалиден и недопустим акт“.

Конституцията е делегирала на законодателя правото да определи организацията и реда за произвеждане на референдум. Съгласно чл. 10, ал. 2 ЗПУГДВМС Народното събрание приема решение за произвеждане на национален референдум, когато това е поискано от инициативен комитет с подписка, съдържаща подписите на не по-малко от 400 000 български граждани с избирателни права и не противоречи на ограниченията по чл. 9, ал. 2, 3 и 4. В тази връзка Народното събрание е обвързано да провери дали предложението е законосъобразно – т.е. дали то е по въпрос с национално значение от компетентността на Народното събрание (чл. 9, ал. 1 ЗПУГДВМС) и дали не попада в законовите ограничения по чл. 9, ал. 2, 3 и 4 ЗПУГДВМС. Конституционният съд (Решение № 9 на КС от 2016 г. по к. д. № 8 от 2016 г.) е приел, че „Решението по чл. 84, т. 5 от Конституцията като акт на своеобразен предварителен контрол следва да осигурява гаранция, че гражданите ще вземат такова решение, което да може да бъде изпълнено от Народното събрание. Необходимостта това решение да е съобразено с конституционните и законовите изисквания произтича и от принципа на правовата държава, установен в чл. 4, ал. 1 на Конституцията.“. В цитираното решение също така е посочено, че „Обстоятелството, че въпросите, предмет на предложение за национален референдум, могат да бъдат формулирани от инициативен комитет и подкрепящи го с подписка граждани, които основателно се определят като „част от народа“, само по себе си изисква преценка на Народното събрание“. Конституционен принцип е, че никоя част от народа, политическа партия или друга организация, държавна институция или отделна личност не може да си присвоява осъществяването на народния суверенитет. Народното събрание, избирано чрез всеобщо, равно и пряко избирателно право при тайно гласоподаване, изразява народния суверенитет. В конституционната правова държава от парламентът се очаква да защитава балансирано правата и свободите на

всички граждани. В тази връзка санкцията на Народното събрание е необходимата мярка, която гарантира, че произтичащите от Конституцията и закона изисквания са спазени.

В този смисъл не могат да бъдат споделени мотивите на вносителите, че при наличието на 400 000 валидни подписа Народното събрание е длъжно да приеме решение за произвеждане на национален референдум, а в случай на съмнение относно допустимостта на въпроса, необходимият брой народни представители да сезира Конституционния съд. Точно обратното – чл. 10, ал. 2 ЗПУГДВМС недвусмислено гласи, че: „Народното събрание приема решение за произвеждане на национален референдум, когато това е поискано от инициативен комитет с подписка, съдържаща подписите на не по-малко от 400 000 български граждани с избирателни права и не противоречи на ограниченията по чл. 9, ал. 2, 3 и 4“. Следователно, налице са две кумулативни предпоставки, за да бъде прието решение за произвеждане на национален референдум: 1) наличието на поне 400 000 валидни подписа и 2) предложението да не противоречи на ограниченията по чл. 9, ал. 2, 3 и 4. Именно Народното събрание поради високата степен на неговата демократична легитимност, но и защото изразява и представлява най-непосредствено интересите на целия народ, е компетентно да прецени дали е налице втората предпоставка и ако това не е така – да отхвърли предложението за произвеждане на национален референдум (така и (Решение № 9 на КС от 2016 г. по к. д. № 8 от 2016 г.). С други думи, единственото задължение на Народното събрание е да разгледа и да се произнесе по направеното предложение и по-специално – изпълнени ли са изискванията на чл. 10, ал. 2 ЗПУГДВМС, и ако същите не са налице – да отхвърли предложението.

С оглед на гореизложеното съдържащото се в искането за обявяване на разглеждания акт на Народното събрание за противоконституционен твърдение, че той бил приет при провеждането на неприложима процедура, е несъстоятелно и следва да бъде отхвърлено.

3. Според вносителите въпросът на референдума е „изготвен изцяло в съответствие на закона и на Конституцията на Република България, като е съобразен и с Договора за създаване на Европейския съюз (Маастрихтски договор), приет на 07.02.1992 г. и влязъл в сила на 01.11.1993 г.“.

Поддържам становището, че така формулираният въпрос противоречи на чл. 9, ал. 4 ЗПУГДВМС съгласно който референдум по въпроси, уредени в сключени от Република България международни договори, може да се произвежда преди тяхната ратификация. Законът за ратифициране на Договора между Кралство Белгия, Чешката република, Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Естония, Република Гърция, Кралство Испания, Френската република, Ирландия, Италианската република, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Великото херцогство Люксембург, Република Унгария, Република Малта, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Република Полша, Португалската република, Република Словения, Словашката република, Република Финландия, Кралство Швеция, Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия (държави-

членки на Европейския съюз) и Република България и Румъния за присъединяването на Република България и Румъния към Европейския съюз, Протокола относно условията и договореностите за приемането на Република България и на Румъния в Европейския съюз, Акта относно условията за присъединяване на Република България и Румъния и промените в Учредителните договори на Европейския съюз и Заключителния акт по присъединяването на Република България и на Румъния към Европейския съюз е приет от XXXIX Народно събрание на 11 май 2005 г. и е обнародван в Държавен вестник, бр. 40 от 2005 г.

Член 139, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) посочва, че държавите-членки, за които Съветът не е решил, че отговарят на необходимите условия за приемане на еврото, са наричани по-нататък „държави-членки с дерогация“.

Според информация от официалната страница на Европейския съвет и Съвета на Европейския съюз¹, за да могат да въведат еврото, държавите – членки на ЕС, трябва да отговарят на т.нар. „критерии за конвергенция“. Това са икономически и правни условия, договорени в Договора от Маастрихт през 1992 г. и известни още като „критерии от Маастрихт“. Окончателното решение относно присъединяването на дадена държава от ЕС към еврозоната се взема от Съвета на ЕС. Решението се основава на предложение на Европейската комисия и се взема след консултация с Европейския парламент и след като Европейският съвет е обсъдил предложението. **Всички държави членки на ЕС са по принцип задължени да въведат еврото, след като изпълнят критериите за конвергенция. Единственото изключение е Дания, която има „клауза за неучастие“ в договорите на ЕС, с която страната се освобождава от задължението да приеме еврото. Въпреки това, ако реши, Дания може да кандидатства за членство в еврозоната.**

Следователно, изпълнението на критериите за конвергенция от съответната държава членка е съществен елемент от приложимата процедура. Съвсем логично е отсъствието на фиксиран срок в приложимото първично право. Срокът в случая е определяем, тъй като зависи от настъпването на дадено събитие. Изпълнението на критериите не би било възможно без провеждането на целенасочена политика. Обратното би означавало умишлено negliжиране на поетите от Република България с присъединяването към ЕС ангажименти.

В тази връзка, бих желал да обърна внимание, че подобни действия биха били в нарушение на принципа на лоялното сътрудничество – задължение на държавите членки, обективизирано в чл. 4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз, а именно:

„По силата на принципа на лоялното сътрудничество, Съюзът и държавите-членки при пълно взаимно зачитане си съдействат при изпълнението на задачите, произтичащи от Договорите.

¹ <https://www.consilium.europa.eu/bg/policies/joining-the-euro-area/>

Държавите-членки вземат всички общи или специални мерки, необходими за гарантиране на изпълнението на задълженията, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза.

Държавите-членки съдействат на Съюза при изпълнението на неговите задачи и се въздържат от всякакви мерки, които биха могли да застрашат постигането на целите на Съюза.“

Текстът на чл. 140, параграф 1, изр. първо ДФЕС регламентира, че поне веднъж на всеки две години, или по искане на държава-членка с дерогация, Комисията и Европейската централна банка докладват на Съвета относно напредъка, постигнат от държавите-членки с дерогация в изпълнението на техните задължения, във връзка с постигането на икономическия и паричен съюз.

Относими разпоредби съдържа също Протокол (№ 13) към ДФЕС относно критериите за конвергенция.

Окончателното решение относно присъединяването на дадена държава от ЕС към еврозоната се взема от Съвета на ЕС. Решението се основава на предложение на Европейската комисия и се взема след консултация с Европейския парламент и след като Европейският съвет е обсъдил предложението.

Видно от конституционната юриспруденция (Решение № 7 от 2018 г. на КС по к. д. № 7 от 2017 г.) „Присъединителният договор е ратифициран по предвидения в Конституцията ред, обнародван е и е влязъл в сила, поради което се явява част от вътрешното право на страната (в този смисъл е и Решение № 1 от 2014 г. на Конституционния съд). Това разбиране е потвърдено в неговия основен смисъл и в Решение № 3 от 2012 г., в което предимството на първичното право се свързва с разпоредбата на чл. 5, ал. 4, а автоматичното действие на предимството се отнася към вторичното право на Съюза: „Щом международният договор е ратифициран по конституционен ред, обнародван е и е влязъл в сила, той има предимство. Предимството е безусловно. Съгласно чл. 5, ал. 4, изр. 2 от Конституцията международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страна и имат предимство пред тези норми от вътрешното законодателство, които им противоречат. Това се отнася и за всички актове на общностното право, а не само за регламентите (чл. 249, § 2 ДЕО и чл. 288, § 2 ДФЕС). Предимството действа автоматично и не е необходим какъвто и да е било специален механизъм за установяване или обявяване.“ Може да се обобщи, че съдът приема, че конституционната норма, управляваща този процес, е нормата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията – Учредителните договори стават част от правната система на страната при условията, предвидени в цитираната конституционна разпоредба, и, което е съществено, имат предимство пред вътрешното право именно защото така е предписано от същата“.

Следва да се вземе предвид като релевантна и разпоредбата на чл. 85, ал. 3 от Конституцията на Република България, според която ратифицираните от Народното събрание договори могат да бъдат изменяни или денонсирани само по реда, посочен в самите договори, или в съответствие с общопризнатите норми на международното право.

С оглед на гореизложеното, изразявам становище, че произвеждането на референдум с въпрос „Съгласни ли сте българският лев да бъде единствена официална валута в България до 2043 година?“ би представлявало нарушение на поетите от Република България с договора за присъединяване към Европейския съюз ангажименти, поради което Народното събрание правилно е преценило да не приеме предложението за произвеждане на национален референдум.

4. Вносителите изтъкват наличието на различие в текстовете на проекта на решение, приет от водещата комисия, „изчетен в пленарна зала“ и „обсъждан с дебати между народните представители“, и „публикуваното решение, подписано от председателя на Народното събрание и подпечатано с печата на Народното събрание“. Предложеният в пленарно заседание проект на отрицателно решение, изготвен от Комисията по правни въпроси – „изчетен, обсъден и ... подложен на гласуване“, фактически не е бил приет предвид резултата от гласуването, а друго гласуване по тази точка от дневния ред не е имало. По тази причина е налице подмяна на волята на народните представители.

По това твърдение на вносителите, че волята на народните представители е била опорочена поради разлика между текстовете на гласуваното в зала и обнародваното в „Държавен вестник“ решение, бих желал да приведа аргументи, които да послужат за извод в противоположен смисъл.

Според Решение № 1 от 2005 г. по к.д. № 8 от 2004 г. „изискването за определеност, яснота и недвусмислие е основно за правовата държава: ако правната норма е формулирана неясно и неопределено, тя не може да постигне целта си. Ясно и определено трябва да бъде изразена поне основната идея на законодателя и същината на волята му, за да могат правоприлагащите органи по пътя на тълкуването и прилагането да осигурят точното изпълнение на закона.“ Без съмнение това изискване се отнася и до другите актове на НС, каквото е решението. В конкретния случай и проектът на решението, изчетен в пленарна зала, и обнародваният в ДВ текст ясно и определено обективират волята на Народното събрание да не приеме предложението за произвеждане на национален референдум. В Българския тълковен речник (С.: Наука и изкуство, 2015 г.) като трето значение на думата „отхвърлям“ е посочено „*не одобрявам* или отричам нещо, отказвам някому нещо“, а като седмо значение на думата „приемам“: „съгласявам се с нещо, *намирам го за добро*“. Очевидно е, че изразите „отхвърлям“ и „не приемам“ са синонимни, с оглед на което не може да става въпрос за подмяна на волята на народните представители или за това, че тя е неясна.

Довод в посока отхвърляне на предлаганото от вносителите разбиране се съдържа също в Решение № 1 от 1999 г. по к.д. № 34 от 1998 г., а именно: „Извършеното при обнародването техническо прередактиране на номерацията на приетите разпоредби не ги прави противоконституционни“. Доколкото, както беше посочено по-горе, става въпрос за техническа редакция на решението, състояща се в прецизиране на мотивите и в избор на синонимен израз в диспозитива, а не за промяна

на смисъла на решението по същество, дотолкова не е налице промяна и съответно опорочаване на волята на народните представители.

В Решение № 1 от 2018 г. по к.д. № 3 от 2017 г. е изяснено, че „за волята на законодателя, възплътена в конкретен нормативен акт (в случая закон), се съди от мотивите на вносителя на законопроекта (законопроектите), обсъжданията в комисиите на Народното събрание и в пленарна зала“. (така и Решение № 16 от 1992 г. по к.д. № 25 от 1992 г. и Решение № 15 от 2021 г. по к.д. № 6 от 2021 г.). По същия начин се изследва волята на Народното събрание и при приемането на другите му актове, каквото е решението. В случая от стенограмите от обсъжданията и в Комисията по правни въпроси, и в пленарна зала се установява по недвусмислен начин волята на формираното мнозинство да не приеме или да отхвърли (както беше изяснено по-горе, това са синоними) предложението за произвеждане на национален референдум, с оглед на което не може да се твърди, че тази воля е била подменена или опорочена.

Съгласно Решение № 9 от 2005 г. по к.д. № 6 от 2005 г., не е налице процедурно нарушение, когато по същество това не води до подмяна на волята на мнозинството народни представители. Както вече беше обяснено по-горе, волята на мнозинството от народните представители е ясна и недвусмислена: неприемане или отхвърляне на предложението за произвеждане на национален референдум, поради което направената редакция не представлява нарушение.

В тази връзка в искането се твърди още, че в пленарна зала е предложен проект на отрицателно решение, поради което положителен вот следва да бъде изразен с гласуване „ЗА“. Поради формираното мнозинство от гласуване с отрицателен вот „ПРОТИВ“ според вносителите проектът на решение на НС следователно не е приет.

Стенографският запис от пленарното заседание на НС, проведено на 7 юли 2023 г., е в подкрепа на обратния извод, тъй като председателстващият заседанието г-жа Росица Кирова изрично обръща внимание: „Да поясня за всички – гласуваме предложението на ВЪЗРАЖДАНЕ, на организаторите на референдума, което е неподкрепено от Комисията, тоест, който гласува „за“, ще гласува за провеждане на референдума, който гласува „против“, ще бъде против провеждане на референдум.“ Тоест волята на мнозинството от гласувалите категорично и информирано е била да отхвърлят предложението за произвеждане на национален референдум и не може да се говори за нейното обръкване или подмяна.

5. Вносителят е отправил и паралелно искане „за установяване на съответствие на „така поставеният въпрос: „Съгласни ли сте българският лев да бъде единствена официална валута в България до 2043 година?“ на Конституцията, на „ограниченията по чл. 9, ал. 2, ал. 3 и ал. 4 ЗПУГДВМС, както и на Договора за функциониране на ЕС и чл. 140 от него“.

Правомощията на Конституционния съд са изчерпателно изброени в чл. 149, ал. 1 от Конституцията на Република България и сред тях не фигурира възможността за произнасяне относно съответствието на поставен въпрос на референдум със закон или международен договор. Предмет на проверка за конституционност по реда на чл.

149, ал. 1, т. 2 от Конституцията е актът на Народното събрание. По поставеното от вносителя искане реферирам и към мотивите на Решение № 9 от 2016 г. на КС по к. д. № 8 от 2016 г., съгласно които Конституционният съд осъществява контрол единствено върху актовете на Народното събрание, но не и самостоятелен такъв по отношение на въпросите, съдържащи се в предложенията за произвеждане на референдум.

С оглед на гореизложеното, изразявам становище, че искането на 49 народни представители от 49-ото Народно събрание за установяване на противоконституционност на Решението на Народното събрание от 07.07.2023 г., обнародвано в ДВ брой 60/14.07.2023 г. е неоснователно и не следва да бъде уважено.

С УВАЖЕНИЕ,

 Recoverable Signature

X

ДОЦ. Д-Р АТАНАС СЛАВОВ
МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО
Signed by: Atanas Vladislavov Slavov